

РЕШЕНИЕ

№ 815

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9753** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Застрахователно дружество „Б. И.“ (ЗД „Б. И.“) АД, ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителните директори С. П. и К. К., чрез адв. Г., срещу решение от 15.09.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 14-ти състав, постановено по нахд № 72/2020 г.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-967/02.12.2019 г., издадено от заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което за нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ), на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, вр. ал. 1, т. 2 от с.з., вр. §1, т. 51 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КЗ, на ЗД „Бул Инс“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 2000.00 лв.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение поради противоречието му с материалния закон. Твърди се, че към момента на съставяне на АУАН на потребителя на застрахователната услуга е изплатено изцяло определеното застрахователно обезщетение. Излагат се доводи за неправилна квалификация на нарушението като повторно поради липса на идентичност на извършеното нарушение, квалифицирано по чл. 496 от КЗ, и предходното такова по

чл. 271 от КЗ (отм.), за което има влязло в сила НП. Поддържа се, че неправилно с НП е наложено наказание по чл. 644, ал. 2 от КЗ чрез правоприлагане по аналогия на закона. Отделно от това, касаторът счита, че за ангажиране на отговорността му по по-тежкия състав следва в АУАН да се съдържа пълно описание на фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, включително на белега повторност, каквито липсват в случая. Твърди се, че е допуснато нарушение при определяне на датата на извършване на нарушението, не са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН и липсва изследване на въпроса относно редовността на предявяване на претенцията пред застрахователя по чл. 380 от КЗ. Сочи се, че не е съобразена разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН при определяне размера на наказанието и същото е несъразмерно на тежестта на нарушението. Излагат се и доводи, че е следвало административнонаказващият орган да приложи чл. 28 от ЗАНН, тъй като не са възникнали вреди от нарушението, а към датата на съставяне на акта обезщетението е изплатено изцяло. Иска се от касационната инстанция да отмени обжалваното решение и потвърденото с него НП, алтернативно – НП да бъде изменено, като се приложи санкционната норма на чл. 644, ал. 1, т. 1 КЗ.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, представляван от юрк. Г., изразява становище за неоснователност на касационната жалба, с доводи, подробно изложени в представени писмени бележки. Моли да бъде оставено в сила решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на касационно обжалване.

Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

СРС е възприел следната фактическата обстановка:

По повод жалба от Б. К. В. срещу ЗД „Бул Инс“ АД за непроизнасяне по предявена претенция по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, контролните органи при КФН, управление „Застрахователен надзор“, извършили проверка, при която констатирани, че на 07.01.2019 г. пред „ЗД Бул Инс“ АД от Б. В. (като пълномощник на собственика на автомобила) била предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Застрахователното събитие - ПТП, настъпило на 06.01.2019 г., в резултат на което били причинени щети на лек автомобил „А. АЗ“, рег. [рег.номер на МПС] . Претенцията била заведена под № [ЕГН], на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на виновния водач към ЗД „Бул Инс“ АД, със застрахователна полица № VG/02/118003195317, с период на застрахователно покритие от 10.11.2018 г. до 09.11.2019 г.

На 10.01.2019 г. и 08.02.2019 г. от застрахователя били извършени огледи на автомобила, а до 22.01.2019 г. били представени писмените доказателства,

необходими за произнасяне по щетата.

С писмо от 26.02.2019 г. застрахователят уведоми Б. В., че обезщетението за увредения автомобил е определено като тотална щета и за изплащането му изисквало удостоверение за прекратяване на регистрацията на МПС.

На 29.05.2019 г. Б. В. уведоми застрахователя, че не желае да прекрати регистрацията на автомобила, а иска да го ремонтира. На 30.05.2019 г. В. бил уведомен от ЗД „Бул Инс“ АД, че претенцията му е разгледана от експертен съвет, който е взел решение при условията на алтернативност: 1. ако правоимащото лице не желае да прекрати регистрацията, определеното обезщетение за щетата възлиза на 1298.58 лв.; 2. ако представи удостоверение за прекратена регистрация, определеното обезщетение възлиза на 70% от действителната стойност по каталог „Ш.“ към 06.01.2019 г.

На 15.07.2019 г. В. уведоми застрахователя, че не е съгласен с определения размер на обезщетението при липса на дерегистрация.

С писмо от 22.07.2019 г. „ЗД Бул Инс“ АД уведоми правоимащото лице и неговия пълномощник, че след разглеждане на възражението е определен размер на обезщетение в случай на отказ от дерегистрация в размер на 1558.29 лв., алтернативно - обезщетение в размер на 70% от действителната стойност по каталог „Ш.“ при представяне на удостоверение за дерегистрация на МПС.

При така установените факти старши експерт в отдел „Правоприлагане“, дирекция „Застрахователен надзор“, управление „Застрахователен надзор“ при КФН, упълномощен със Заповед № з-117/12.04.2019 г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, съставил на ЗД „Бул Инс“ АД АУАН № Р-06-1021/18.10.2019 г. за нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 от КЗ. Актът бил съставен в присъствие на представител на дружеството, предявен и подписан от него. Въз основа на акта и доказателствата по преписката, след като установил, че нарушението е извършено на 09.04.2019 г., в едногодишен срок от влизане в сила на НП № Р-10-855/15.11.2017 г. на 30.05.2018 г., и на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, вр. ал. 1, т. 2 от КЗ, заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ издал НП № Р-10-967/02.12.2019 г., с което била наложена на застрахователя имуществена санкция в предвидения от закона минимален размер от 2000 лв.

При тази фактическа обстановка СРС е приел от правна страна, че в административната фаза на производството не са допуснати съществени процесуални нарушения - актът и НП са издадени от компетентни органи в рамките и кръга на правомощията им, съдържат изискуемите реквизити и при издаването им са спазени сроковете за образуване и приключване на административнонаказателното производство. Формиран е извод, че материалният закон е приложен правилно. Изложени са мотиви, че застрахователят не се е произнесъл по искането на застрахования в предвидения по чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 от КЗ срок от 3 месеца, тъй като не са представени доказателства за това нито в хода на административно-наказателното, нито на съдебното производство по обжалване на НП. Съдебният състав е формирал извод, че ако в действителност има пречки за заплащане на застрахователното обезщетение, то застрахователят е длъжен да се произнесе, като мотивира отказа си. СРС е приел, че дружеството е извършило вмененото му нарушение в условията на повторност. Изложил е мотиви, че продължителният срок на неизпълнение на задължението, вредите, които понася

потребителят на застрахователната услуга от бездействието на застрахователя, както и това, че се касае за повторно нарушение, изключват възможността за приложението на чл. 28 ЗАНН.

Решението е правилно.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация. Правилно е определена датата на извършване на нарушението, противно на твърденията в касационната жалба. Претенцията на увреденото лице е предявена пред застрахователя на 07.01.2019 г., видно от приложено по преписката уведомление за щета от същата дата. Следователно, 3-месечният срок по чл. 496, ал. 1 КЗ е започнал да тече на 08.01.2019 г. и е изтекъл на 08.04.2019 г. На 09.04.2019 г. застрахователят е осъществил нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност, както правилно е установено в акта и НП.

Неоснователно е възражението на касатора за съставяне на АУАН след изтичане на 3-месечния давностен срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Мотивите на въззивния съд в тази насока са подробни и изцяло се споделят настоящия състав, поради което и съгласно чл. 221, ал. 2 АПК не следва да се повтарят.

Правилен е изводът на СРС, че касаторът е осъществил нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 от КЗ, като в предвидения срок от три месеца от предявяване на претенцията по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не се е произнесъл окончателно по някой от регламентираните с чл. чл. 496, ал. 2 начини, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението, или 2. даде мотивиран отговор по предявените претенции, когато: а) отказва плащане, или б) основанийето на претенцията не е било напълно установено, или в) размерът на вредите не е бил напълно установен. В случая е безспорно установено въз основа на представените писмени доказателства, че процесната претенция е предявена на 07.01.2019 г. и в 3-месечният срок - до 07.04.2019 г. касаторът не се е произнесъл окончателно, като не е определил и изплатил обезщетение, нито е дал мотивиран отговор на предявената претенция. В тази връзка следва да се посочи, че с писмо от 02.09.2019 г. ЗД „Б. И.“, чрез изпълнителните си директори, е уведимило КФН, че към посочената дата дружеството не се е произнесло по претенцията с плащане, тъй като са изискани допълнителни документи. Следователно неизпълнението на задължението по чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 от КЗ от касатора е доказано по несъмнен начин.

Неоснователни са изложените в жалбата възражения във връзка с квалификацията на нарушението като повторно. Съгласно чл. 644, ал. 2 КЗ „при повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 1 е от 1000 до 6000 лв., а по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв.“. Легална дефиниция на повторно нарушение се съдържа в §1, т. 51 от ДР на КЗ - извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. На първо място, видно от текста на НП № Р-10-855/15.11.2017 г., на което се е позовал ответникът, същото е издадено на застрахователното дружество за нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ и касае липса на произнасяне в 3-месечен срок по претенция във връзка с увреждане на автомобил от лице, което е застраховано със застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при ЗД „Бул Инс“ АД. Съставът на нарушението е същият като

този на процесното и в тази връзка твърденията за липса на идентичност на правната квалификация са неоснователни. Видно от представено копие на решение на СРС, НО, 137-ми с-в от 08.02.2018 г., постановено по НАХД № 21762/2017 г., оставено в сила с Решение № 3579 от 30.05.2018 г. на АССГ по дело № 3693/2018 г., НП е влязло в сила на 30.05.2018 г., тоест процесното нарушение, за което жалбоподателят е санкциониран, е извършено в едногодишен срок (на 09.04.2019 г.) от влизане в сила на предходното НП.

На следващо място, наличието или липсата на повторност по смисъла на §1, т. 51 от ДР на КЗ се преценява при определяне и налагане на наказанието, съответно при прилагане на санкционната разпоредба, която дейност е от компетентността на административнонаказващия орган, а не на актосъставителя. Тъй като АУАН няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е извършено в условията на повторност. По тази причина не е възможно това обстоятелство да бъде посочено още при съставяне на АУАН, а също така не е предвидено и сред реквизитите на акта, регламентирани в чл. 42 от ЗАНН.

В случая не са налице и основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Нарушението разкрива реална обществена опасност, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Касае се до неизпълнение на задължение в продължителен период от време, довело до необосновано голямо забавяне при определяне и изплащането на застрахователното обезщетение. В тази връзка не се приема от настоящия състав аргументът на касатора, че за застрахования не са настъпили вреди. Освен това в конкретния случай се касае за повторност по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, а не за инцидентно неизпълнение на задължение.

Неоснователно е и възражението за нарушение на чл. 12 от ЗАНН, доколкото с НП е наложена имуществена санкция в минималния размер, предвиден с чл. 644, ал. 2, предл. второ КЗ.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на материалния закон и на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано, като съдът е обосновал правните и фактическите си изводи, чрез подробно обсъждане на доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на КФН следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 (осемдесет) лева за всяка инстанция, или в общ размер от 160 лв.

Воден от горното, Административен съд София – град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 15.09.2022 г., постановено по нахд № 72/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 14-ти състав.

ОСЪЖДА „Бул Инс“ АД да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от 160 (сто и шестдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.